

Vrchlabí, 9. 4. 2020

Velikonoční pozdrav

Milí přátelé, bratři a sestry z našich sesterských sborů,

žijeme v době rouškové. Není to žádná velká zábava sípat po venku se zavázaným nosem a ústy. O to důležitější je každý den pozorně hledat a nacházet si různé drobné i velké radosti. Současná situace mě jaksí sama od sebe přiměla k tomu zabývat se intenzivně než kdy dřív Ježíšovým příběhem. Právě tam jsem včera našel jednu takovou radost, která mě znovu připomněla, že ty obličeje nemáme zavázané navždy. Uvidíte, kolik společného to má s Velikonočním evangeliem. Když se člověk u Jana začte do zprávy o prázdném hrobu v překladu Bible pro 21. století, dozví se od šestého verše: „*Šimon Petr vešel do hrobu a spatřil ležící plátina. Rouška, která mu přikrývala hlavu, však nebyla mezi plátny; ležela svinutá zvlášť.*“

Na Velikonoce se dějí zázraky: otevírají se hroby a padají roušky z tváří. Těšme se, čeká nás obojí!

Za evangelický sbor vás zdraví

Michael Pfann

farář

Ekumenický pozdrav – Velikonoce

Milí přátelé, sestry a bratři z Českobratrské církve evangelické a Římskokatolické církve,

rád využívám dobrého nápadu bratra faráře Michaela Pfanna a posílám vám pár řádků, coby malou náplast na to, že jsme letos vynuceně ochuzeni o společný zážitek ekumenické křížové cesty na Velký pátek. Pravda, spíš než zamyšlení to bude aktuální postřeh a zkušenost, kterou mi současná doba přinesla, ale věřím, že nás může oslovit všechny.

Jako asi každý farář jsem byl nucen po vyhlášení nouzového stavu a dalších opatření oprášit své počítačové (ne)dovednosti a telefon a začít úřadovat a především sloužit tzv. online a telefonicky. První, co jsem udělal, bylo, že jsem začal emailem rozesílat nedělní kázání. A do prvního takového hromadného emailu jsem mezi adresáty víceméně nechtě a omylem připsal i adresu jedné kamarádky. V církvi není, do kostela nechodí. Naopak je vůči tomu všemu dost nepokrytě kritická. Jak jsem byl překvapený, když mi právě ona jako první odpověděla, že děkuje, moc se jí to líbilo a ať posílám dál. Do dalšího emailu jsem proto za týden, tentokrát už vědomě přidal nejen jí, ale i pár podobných adres podobných lidí. A co se stalo? Odpověděli všichni a úplně stejně. Velice pozitivně. A tak jsem příště přidal ještě pár takových adres a situace se opakovala. Dnes, když budu rozesílat Zelený čtvrtek a pak další dny tridua, už s těmito nečekanými čtenáři počítám napevno ...

Je to zvláštní. Nikdo z nich by normálně Velikonoce neslavil, do kostela nešel, žádné duchovní texty si nepřečetl, pravděpodobně bych se s nikým z těchto adresátů o Velikonocích, jsa zaměstnám výsluhou četných obřadů, vůbec nepotkal. A dnes – společně s nimi slavím (sice neobvykle, ale přece) Velikonoce.

Nemohu si pomoci, ale tahle nečekaná zkušenost přinesla velké poselství a zázrak letošních Velikonoc. Právě takhle si evangelium našlo cestu k několika lidem, ke kterým by těmi našimi zaběhnutými kolejami církevního a sborového života asi nedorazilo. A tito lidé takto nečekaně zjistili, že i jim má evangelium co říct a chtějí ho nějakým způsobem zahrnout do vlastního života.

Jak je to prosté, ale krásné. Nečekané a o to víc výjimečné. Pán si za námi cestu vždycky najde, i kdyby mu stálo v cestě cokoli (vzpomeňme, jak v jedné z velikonočních perikop přichází vzkříšený Ježíš k vystrašeným učedníkům zavřenými dveřmi). Navíc, jak nás tato zkušenost také upozorňuje na důležitost času, který věnujeme našim bližním. O svátcích i mimo ně.

A tak jakkoli jsem z podoby letošních Velikonoc zatím asi jako my všichni překvapený a sám nevím, jak to všechno dopadne, jedno už díky této zkušenosti vím. Letošní Velikonoce rozhodně nebudou a nejsou méněcenné či ztracené. Naopak.

Požehnané Velikonoce vám všem přátelé, vašim rodinám, sborům, farnostem, duchovním a všem lidem, kterým přicházejí (někdy nečekané) velikonoční emaily. Snad budeme moci naše ekumenické setkání Velkého pátku brzy nahradit při jiné příležitosti.

Vladimír Hraba, farář Církve čs. husitské

Velikonoční pozdrav

Zdravím Vás, milé sestry a milí bratři v Kristu.

Prožíváme dobu, na kterou se asi nikdo z nás nestihl dobře připravit. Řešíme, co se ještě může a co už ne, abychom splnili všechna pandemická nařízení, a přitom neztratili vzájemné modlitební propojení. Jedna kamarádka mi říkala, že židé na takovéto situace připraveni jsou, protože po zničení chrámu již podobnou situaci zažili. Tehdy židům **chrám** nahradil rodinný příbytek, **oltářem** se stal stůl, kolem kterého se scházeli k jídlu. Úlohu **kněze** přebíral otec rodiny, který modlitbu vedl a pronášel žehnání. Když se teď nemůžeme scházet na společných modlitbách, využijme o to víc osobního kontaktu s Bohem a udělejme ze svých příbytků živé chrámy.

Prosím Vás o modlitbu a všem ze srdce vyprošuji radostné Boží požehnání.

P. Jiří Šlégr

Římskokatolická farnost - děkanství Vrchlabí

P. S. Pro mě jsou všudypřítomné roušky symbolem **svatebního závoje** - připomínají mi závoj nevěsty nebo i Mojžíše, kterému závoj chránil zářící tvář. Můžeme i v duchovním smyslu prožít chvíle vděčnosti a lásky se zmrtvýchvstalým Kristem, nově se do něho zamilovat a pak modlitební závoj odložit.